POKROK PUBL. CO.
vydává
POKROK ZÁPADU
a mimo vydání
v Crete, pro Saline okres, Nebraska; ve Schuyler a Clarkson, pro okres Colfax, Nebraska; ve Wilson, Kas., pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota, a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

PŘEDPLATNÉ:
Pro Spojené Státy $2.50
Pro Kanadu $3.00
Do Československé republiky $5.00

Částky peněžní dějtež se pomocí poštovních poukázek Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své předplácování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů čtenářstva uveřejníme ochotně. Musí býti slušné, pravé bez úmyslu někoho osobně poškoditi a podepsány plným jménem, ač již má býti v redakci utajeno, anebo v dopise uveřejněno.

Demokratičtí kandidáti.

James M. Cox, guvernér Ohia, nominovaný demokraty na konvenci v San Francisku pro úřad presidenta, má životní osudy silně podobné osudům Warrena G. Hardlinga, republikánského kandidáta pro úřad presidenta. Stejně jako Harding narodil se na farmě, byl sazečem, učitelem, zpravodajem a je vydavatelem listu. Jako Harding je silnou osobností a vypracoval se z malých počátků k nynějšímu svému postavení. Životní historie presidentských kandidátů obou velkých stran má v sobě mnoho podobného.

James Middleton Cox narodil se v Jacksonburg, Butler okres, Ohio, dne 31. března roku 1870. Mládí své strávil na farmě. Obecnou školu navštěvoval ve svém rodišti. Jeho rodiče nebyli příliš zámožní a hoch musel pomáhati na farmě i v době, kdy navštěvoval školu. Jako hoch vstoupil Cox jako učedník do tiskárny časopisu v Cincinnati, načež krátkou dobu vyučoval školu na venkově. Avšak žurnalistická práce jej vábila a vzdal se místa učitele, aby stal se zpravodajem časopisu Cincinnati Enquirer.

Jako zpravodaj jevil Cox zvláštní schopnosti pro rozpoznání lidí a to mu získalo přízeň Paula Sorga, zámožného obchodníka s tabákem. Když pak Sorg zvolen byl v letech devadesátých kongresníkem, Cox stal se jeho soukromým sekretářem. To vlastně byl první jeho krok do politiky. Cox v úřadě sekretáře jevil velký smysl pro přesnost a to získalo mu přízeň Sorgovu úplně. Sorg ochotně poskytl mu finanční pomoc k zakoupení časopisu Dayton News v roce 1898.

Časopis tento v roce 1898 prodělával. Avšak ve dvou letech přičiněním nového svého majitele stal se jedním z nejlépe se vyplácejících podniků v Daytonu. Cox ukázal se netoliko schopným redaktorem, nýbrž také schopným obchodníkem. Pochopil dobře duši lidu a snažil se vyhověti jeho tužbám a potřebám co nejlépe. Časopis tento vzrůstal a jeho výtěžky byly rok od roku lepší. V roce 1903 Cox zakoupil Springfield Press-Republic a utvořil News League of Ohio, stav se sám jejím majitelem a vrchním redaktorem.

Rok 1908 značil první formální krok James M. Coxe do státní politiky. V tomto roce byl nominován a zvolen kongresníkem za třetí distrikt v Ohiu a v následujících letech byl znovuzvolen pro druhou a třetí lhůtu, slouživ v úřadě tomto až do roku 1913. Po té zvolen byl guvernérem. Republikáni prohlašovali, že zvolení demokrata guvernérem Ohia bylo pouhou náhodou. V roce 1917 poražen byl při ucházení se o znovuzvolení republikánem Frankem B. Willisem, avšak v roce 1919 byl zvolen do úřadu guvernéra znovu.

Sotva se ujal úřadu, přišly velké povodně, které natropily mnoho škod v Dayton, Miami a Scioto údolích. Cox tehdáž vzbudil pozornost celého národa svou energickou akcí v zájmu pomoci postiženým. Po tři dny a po tři noci neopustil své úřadovny. Stal se svrchovanou autoritou v spustošených oblastech. Stanné právo bylo prohlášeno. Cox poslal pomocné výpravy do všech částí spustošené oblasti a v krátké době obnovil pořádek, pokud se dalo. —

Pevnou ruku osvědčil také při výtržnostech ve spojení se stávkou v ocelárnách v Ohio. Když došlo k bouřím, Cox vydal výzvu, aby státní úředníci všude trvali na zachování zákonů stávkujícími, stejně jako majiteli oceláren. V bouřích se pokračovalo v Canton. Cox zjistil, že příčinou toho je demokratický mayor. Neváhal, sesadil jej a jmenoval na jeho místo republikána a nařídil pohotovost vojska, aby zakročilo, kdyby bylo třeba pomoci při vymáhání rozkazů nového mayora. Vojska však nebylo již třeba, neboť pořádek byl rychle obnoven.

Ve veřejném životě guvernér Cox byl vždy považován za člověka pokrokového a mnohé zákony jeho domovského státu s pokrokovou tendencí přijaty byly jeho přičiněním. Mnohé z těchto zákonů jsou v zájmu dělníka a proto velké finanční a průmyslové zájmy pracovaly proti Coxovu znovuzvolení za guvernéra. Coxův dělnický odškodňovací zákon prohlášen byl belgickým králem Albertem za vzor zákonů podobných. Coxův zákon o dětské práci byl později napodoben jinými státy. Stejně zákony o pensi pro matky, o vědeckém rozpočtu, o lepším zacházení s vězni, o odstranění potních dílen a o znemožnění okrádání lidu prodejem akcií spekulačních podniků jsou všeobecně chváleny.

Cox je značně zámožným člověkem. Před nedávnem zakoupil farmu nedaleko Jacksonburg, kde se narodil, a přeměnil ji na moderní farmu. Má v úmyslu na této farmě stráviti jednou svoje stáří. Cox má pohodlný a moderní domov v Dayton, O., v kterém bydlí, nemešká-li v státním kapitolu u svých povinností. Manželé Coxovi mají čtyři dítky, dva hochy a dvě děvčata.

William J. Bryan ve svém projevu po konvenci prohlásil, že nominace guvernéra Coxe znamená vydání demokratické strany do rukou reakcionářů, pokud týče se prohibiční a finanční otázky. Demokrati, dle jeho náhledu, učinili totéž, co před tím učinili republikáni, jmenovali "mokrého" kandidáta na "mokré" platformě. Do jaké míry tento Bryanův odpor bude Coxovi škodit, je těžko říci. Většina demokratických časopisů v zemi však prohlašuje, že z Bryana mluví uražená ješitnost. Na konvenci byl poražen na celé čáře. Dostalo se mu prý jenom toho, čeho v plné míře zasloužil. Znamená-li Bryanovo prohlášení proti Coxovi náběh k vydupání třetí strany se "suchou" platformou, nelze dosud říci. Bryan ale tentokráte bude v jednání svém opatrnějším, poněvadž vidí, že stoupenců mu povážlivě ubývá.

* * *

Franklin D. Roosevelt, příručí sekretáře loďstva a demokratický kandidát pro úřad místopresidenta, narodil se v Hyde Park, N. Y., dne 30. ledna roku 1882 jako syn Jamese a Sarah Delano Rooseveltových. Je vzdáleným příbuzným plukovníka T. Roosevelta. Roosevelt je poměrně mladým mužem a politicky činným asi deset let.

Navštěvoval po vychození škol obecných a normálních universitu Harvardovu, kterou absolvoval v roce 1904. Po té studoval práva na Columbia právnické kolleji, kterážto studia dokončil v roce 1907, kdy připuštěn byl k provozování právnické prakse v New Yorku.

Dne 17. března 1905 oženil se Roosevelt s Annou Eleanorou Rootovou, neteří zesnulého plukovníka Theodore Roosevelta. Jest členem několika předních klubů v New Yorku. V roce 1910 zvolen byl Roosevelt do senátu státu New Yorku z dvacátého osmého distriktu. V roce 1912 byl znovuzvolen, avšak vzdal se svého úřadu v roce následujícím, aby stal se příručím sekretáře loďstva. Od té doby většinu svého času tráví ve Washingtoně, D. C.

Nový italský premier.

Giovanni Giolitti, jenž v minulých dnech stal se italským premierem, má za sebou téměř padesát let veřejného života. Po páté ve své pestré politické kariéře stává se premierem království Viktora Emanuela, zaujímaje místo po Nittim, který všeobecně je považován za jednoho z nejschopnějších státníků, kteří brali účast na řešení poválečných problémů Evropy.

Italie obrátila se znovu k Giolittimu, který před několika roky sotva mohl se objeviti na ulici, poněvadž byl obviňován ze styků s nepřítelem. Mluvilo se tehdy o jeho stycích s knížetem Buelowem, zvláštním vyslancem bývalého německého císaře, a některé časopisy dokonce otevřeně obvinily ho z velezrady. Avšak ani jeho nejzavrytější nepřátelé nemohli popříti fakta, že Giolitti byl silným mužem a obratným státníkem, který věděl si rady, i když jiní zoufali nad situací.

Italie přišla k náhledu, že v čele vlády potřebuje silného muže právě v nynější své povážlivé situaci, jež hraničí skoro s anarchií. V Italii je velký neklid. Keřasové snaží se využitkovati současných příležitostí k obohacení se a z té příčiny mezi dělnictvem jeví se velká nespokojenost. Vláda odkládá demobilisaci mnohých pluků jenom z obav, že propuštění jich do života občanského by jenom mělo za následek zvýšení neklidu. Národní dluh je obrovský a následkem toho je nutno vypsati vysoké daně. Zbohatlíci se však snaží těmto daním vyhnouti a všude jeví se menší úcta před zákonem. Je třeba silného státníka, aby tuto situaci zlepšil. Italie volá v čelo vlády v této těžké chvíli zkušeného státníka, stejně jako před časem učinila Francie, když povolala Georges Clemenceaua.

Giolitti a Clemenceau jsou stejného věku. Podíleli se na veřejném životě již v době, kdy většina nynějších státníků byla dětmi. Oba dožili se četných zklamání v životě veřejném. Snad z té příčiny Giolitti stal se pochybovačem a stavěl se proti vstupu Italie do války. Italie byla členem trojspolku s Rakouskem a Německem, ale Giolitti radil, aby na pomoc svým spojencům nepřispěchala. Toto stanovisko přirozeně uspokojovalo spojence, avšak dráždilo Rakousko a Německo, kde mnoho mluveno bylo o "zradě" Italie ve chvíli nejtěžší.

Giolitti však přimlouval se za neutralitu Italie i v době, kdy o její pomoc ve válce ucházeli se spojenci a kdy bývalý německý císař vyslal knížete Buelowa do Italie, aby pracoval v zájmu zachování neutrality. V té době popularita Giolittiho vážně poklesla, jak u spojenců, tak i u vlastních jeho krajanů. Došlo k demonstracím proti němu a v parlamentě mluvilo se o něm jako zrádci. Avšak Giolitti s klidem severního Itala díval se na všechny tyto demonstrace a trval na tom, aby Italie zachovala neutralitu, soudě, že země jeho bude moci dosáhnouti svých cílů i když do války nevstoupí.

Když však přes všechny jeho snahy Italie vstoupila do války, Giolitti pracoval úsilovně v zájmu docílení vítězství. V řeči své, přednesené v poslanecké sněmovně v prosinci roku 1917, prohlásil Giolitti, že nikdy nepodporoval a nikdy nebude podporovati snahy v zájmu separátního míru, který nebyl by naprosto loyálním spojencům. Na konec své řeči pak prohlásil, že ve chvíli, kdy nepřítel nalézá se na italském území, parlament musí ukázati jednotnou frontu a nikoliv neshodu.

Giolitti je zajímavou osobností a připomíná v jistých ohledech Abrahama Lincolna. Je vysokým člověkem a stejně jako Lincoln nedbá valně na svůj zevnějšek. Jeho dlouhý černý šosatý kabát, který zdál se mu býti příliš veliký, byl začasto předmětem vtipů. Mluví silným piedmontským dialektem a bez řečnických okras, což jistě je pozoruhodno v zemi, kde krasořečnictví je spíše pravidlem nežli zvláštností. Přes svůj pokročilý věk je dosud svěží a silným a vypravuje se, že dovede ještě ruku stisknouti tak, že jejímu majiteli se až v očích zajiskří.

Giolitti byl kdysi velmi hrdým na svoji sílu a rád imitoval takové silácké kousky, jaké prováděl ruský Car Alexandr Třetí, jako roztržení podkovy a přetržení poloviny souboru karet. Při jedné příležitosti na procházce v okolí Říma přišel na tři venkovany, kteří týrali malé dítko. Giolitti zakročil ve prospěch dítěte a když sedláky byl napaden, vyplatil všechny tři. Byla to výplata důkladná, neboť dva z nich ztrávili po té v nemocnici delší dobu, a třetí zajisté by se byl tam také dostal, kdyby byl se nebyl spasil útěkem.

Giolitti, jak se zdá, ve válce nebyl pochopen. Nepřátelské jemu časopisy vylíčily jej jako germanofila a tento náhled také byl přijat spojenci. Teprve později původní náhled byl podroben kyl korektuře. Zdá se však, že Giolitti vždy jednal čestně. Nikdy z politiky nebohatl a sotva zbohatne. Je demokratem každým centem a jedinou zábavou jeho je hra na sólečníku, při které pravidelně hývá mu společníkem lékař v domovském jeho městě anebo učitel. Giolitti patří k nejlepším hráčům kulečníku v Italii. Zůstává chudým člověkem a lidé, kteří s jeho životem jsou dobře seznámeni, soudí, že vydání jeho manželky a jeho vlastní před válkou nepřesahovalo 1,000 dollarů ročně a jeho příjem byl o málo větší. Je nepřítelem pokrytectví a pobožnůství a přes to, že jmenován byl rytířem řádu sv. Annunciaty, dává přednost jízdě na železnici v třetí třídě před první a chůzi pěšky před jízdou v automobilu. V Římě často bylo ho možno spatřiti v pouliční káře.

Vypravuje se o něm zajímavá anekdota. V době, kdy byl členem kabinetu, byl pozván na inspekční cestu. Zvláštní nádherně zařízený vůz připojen byl k vlaku, kterým ministr se ubíral na inspekční cestu. Když vlak přijel do města, kde měla býti uspořádána recepce k poctě ministrově, místní hodnostáři, odění v parádní obleky, otevřeli dvéře zvláštního vozu, aby uvítali jeho excelenci. Avšak k překvapení všech vůz byl prázdný. Hledáno bylo v jiných místech vlaku a Giolitti posléze byl nalezen ve voze třetí třídy, kde hovořil se sedlákem o obilí a hospodaření. V nádherně vypraveném voze se mu přestalo líbiti a zašel si do vozu třetí třídy.

Giolitti je synem malého úředníka z piedmontského města Mondovi, kterému zůstal věren po celý svůj život. Původně určen byl pro kariéru právnickou a za tím účelem v šestnáctém roce svého věku poslán byl na universitu v Turině. Zde ve třech letech dokončil kurs, který jindy studenti pravidelně prodělávali pět let. Po graduaci shledal, že v povolání právnickém nekyne mu příliš skvělá budoucnost a proto raději stal se úředníkem v celnici. Osvědčil se tak znamenitě, že v 35 letech svého věku stal se generálním ředitelem celního úřadu.

V té době jeho rodná provincie poslala jej do parlamentu a premier Crispi povolal jej do svého kabinetu jako ministra financí. Giolitti svou přímostí a poctivostí znepřátelil si Crispiho a mezi oběma muži vyvinul se napjatý poměr. Avšak Giolitti udržel se v zodpovědném místě a znovu a znovu byl do kabinetu povoláván, později pravidelně jako premier.

Hospodářský stav Polska

Ignát Jan Paderewski, známý polský vlastenec, který před válkou měl pověst nejlepšího pianisty světa, uveřejňuje v amerických listech posouzení hospodářského stavu Polska, snaže se ujistiti hlavně americké věřitele, že v Polsku o nic nepřijdou. Poláci skutečně dovedou státu svému dělat reklamu všude. Vědí dobře, že v Americe mnoho znamenají jména. Paderewski má světové jméno. Není žádným národohospodářským odborníkem, ale jeho článek dojde spíše povšimnutí nežli úvaha nejlepšího polského národohospodáře anebo finančníka, jehož jméno je zde zcela neznámo. Proto píše Paderewski.

Čechoslováci v tom ohledu mohli by se od Poláků učit. Hospodářský článek některého odborníka československého vzbuditi může pozornost jenom u interesovaných kruhů, ale nevyvolá zájem široké veřejnosti. Kdyby však něco o státě československém napsáno bylo Janem Kubelíkem anebo Emmou Destinnovou, kteří oba mají ve Spojených Státech dobré jméno, pak by to bylo něco zcela jiného. Takový článek vzhledem k jeho pisatelům přečetl by si i průměrný Američan.

Avšak vraťme se k článku Paderewského. Polský pianista praví, že Poláci tuze těší se z toho, že podařilo se jim získati půjčku v obnosu $250,000,000, jež rovnají se 14,000,000,000 polských marek. Polské finance v poslední době byly na psu. Polsko však nikdy nezkrachuje a Amerika prý nikdy nebude litovat, že Polsku peníze půjčila ve chvíli největší potřeby.

"Naše postavení od počátku války bylo velice obtížné," praví Paderewski. "Země naše byla spustošena. Němci, kteří postupovali, a Rusy, kteří byli na ústupu. Přes to však 80 procent naší půdy je obdělána znovu. Měli jsme těžkou zimu následkem časných mrazů, které zničily brambory a cukrovku. Z té příčiny budeme po nějakou dobu potřebovati potraviny z Ameriky.

"Bolševismu se nebojím. Máme u nás dostatek bolševické propagandy, ale naši sedláci si jí nepřejí. Musíme zbudovati vnitřní administraci od a až do z a při tom bojovati ještě proti bolševikům. Doufám však, že brzy bude nám dopřáno zahájiti v klidu rekonstrukci naší země.

"Nejvíce potřebujeme zlepšení dopravnictví. Nemáme dostatečného počtu vozů a lokomotiv. Válka s bolševiky vyžádala si velké množství vozů a lokomotiv, kterých za jiných okolností bylo by možno použíti k dopravě uhlí z našich dolů do velkých industriálních středisek. Ačkoliv zima byla neobyčejně tuhá, tisíce lidí bylo bez uhlí, ne proto, že uhlí by nebylo, nýbrž pro nedostatek dopravních prostředků. Doufáme však získati lokomotivy z Ameriky a tak zlepšiti dopravnictví v Polsku v krátké době.

"Amerika musí pamatovat, že jsme dosud ve válce a to značně poškozuje náš vývozní obchod. — Avšak ani Francie a Italie nevyvážejí, a my jsme postiženi byli více válkou nežli kterákoliv z těchto zemí. Máme však dosti dříví, abychom za ně utržili $3,000,000,000, a brzy začneme je vyvážet. Máme dosti uhlí, soli, drasla a petroleje pro vývoz. Je nám třeba toliko zlepšení dopravních prostředků do Kdanska.

"Země s takovými zdroji surovin a s vůlí k práci nemůže zkrachovati. V kovech, uhlí a dříví jsme bohati a chceme pracovati. Chceme sorganisovati zemi a učiniti ji silnou a prosperující. Velké utrpení je za námi a tisíce našeho lidu dosud trpí. Avšak přes to, že čelíme velikým obtížím nyní a v nedaleké budoucnosti, chceme ozdravěti, zaplatiti své dluhy a postaviti se na nohy znovu jako zcela moderní demokratický stát.

"Všichni Poláci jsou sjednoceni v důvěře v presidenta republiky, Pilsudského. Když byl poprvé zvolen, starší lidé a konservativci prohlásili, že se neosvědčí, a Pilsudski byl podporován téměř výhradně mladými muži. Avšak rok úřadování ukázal, že je mužem na svém místě a všichni nyní podporují jeho politiku a svěřují se jeho rozhodnutím."

V Polsku není všechno ovšem tak růžové, jak to líčí Paderewski, ale článek vykoná svoje poslání. I o československé republice čas od času mělo by býti psáno v amerických časopisech předními našimi muži. Naše přírodní zdroje jsou stejně bohaté jako polské a v republice československé již nyní je lepší pořádek nežli v Polsku. O těchto přednostech měla by se také dověděti široká americká veřejnost. Takové informační články by rozhodně mladému československému státu prospívaly. Víme, že se v té věci zcela nezahálí, ale mělo by býti konáno více.

Nedostatek bytů v celém světě.

Nedostatek bytů není toliko bolestí Spojených Států, nýbrž celého světa, jak vyšlo na jevo ze zpráv, jež podány byly na mezispojeneckém kongresu, konaném nedávno v Londýně za účelem uvážení otázky bytové tísně. Na kongresu tomto brali účast zástupci z Ameriky, Anglie, Španělska, Francie a jiných zemí. Všichni tito zástupci naznačili, že nedostatek bytů v jejich zemích je vážný. Dle odhadů učiněných, nedostatek bytů v jednotlivých zemích pohybuje se od 100,000 do jednoho millionu. Spojené Státy potřebují, dle konservativních odhadů, nejméně million nových domovů. Prozatím se tu v zájmu odstranění této bytové tísně mnoho neděje, neboť ojedinělé snahy amerických měst nelze považovati za náběh k zlepšení celkové situace. —

Na kongresu tomto podány byly zajímavé zprávy o řešení otázky této v jiných zemích. Zprávy tyto zaslouží si pozornosti vzhledem k tomu, že mohly by býti vzorem i pro Spojené Státy. Zvláště zajímavou byla zpráva Dr. Addisona, anglického ministra zdravotnictví. V Anglii, jak z této zprávy vychází na jevo, nedošlo k zastavení stavebního ruchu jako v Americe. Vláda poskytuje podporu pro stavbu nových domů, tak že námitkám proti drahotě materiálu se tím určitě hrotí. Addison oznámil, že až do 1. ... na ministerstvo schválilo plány pro 187,000 domovů, z nichž ... 000 bylo v té době dokončeno nebo dokončováno. Dr. Addison soudí, že drahota materiálu nemůže býti příčinou zastavení stavebního ruchu, neboť nedostatek bytů má zhoubné účinky na celý národ.

Dr. Addison šel dále a prohlásil, že mnoho neklidu a nespokojenosti mezi dělnictvem dalo by se odstraniti, kdyby pracovalo se všemi silami za tím účelem, aby každá dělnické rodině dostalo se slušného a všestranně vyhovujícího obydlí. Znamenalo by lepší zdravotní stav dítek a celé rodiny a v důsledku toho lepší rodinný život a lepší spokojenost. "Zdravé domovy," pravil Dr. Addison, "znamenají pro občany země nejprvé zdraví a pak spokojenost, která přispívá k sebedůvěře a posléze stupňuje loyalitu k spořádanému pokroku společnosti." Dr. Addison naznačil, že dobré domovy pro každého znamenají první krok k řešení všech sociálních otázek a že bez dobrých domovů nemůže býti zdravého a spokojeného národa.

Anglie však není jedinou zemí, kde poskytuje se vládní podpora ku stavbám nových domovů. Pomoc v řešení tísně bytové poskytují také vlády Francie a Španělska, dle sdělení delegátů z těchto zemí. Američtí delegáti tak uspokojivých zpráv podati nemohli. Litovali toho, že Vláda Spojených Států nezakročila v tak vážné bytové krisi po celých Spojených Státech, ale prohlásili, že tomu příčinou je hlavně odpor amerického lidu proti vměšování se vlády do soukromých podniků. Krise je však příliš vážná a aspoň jednotlivé státy v této věci mohly něco vykonati. Soukromý podnikatel dnes do nové stavby zdráhá se investovati peníze, poněvadž má za to, že později nepřinášel by tento investment žádoucí úrokovou výši. Dělník i při vyšších výdělcích také na stavbu nového domova pomýšleti nemůže vzhledem k mimořádně vysoké ceně všeho stavebního materiálu. Nový domov v přítomné době mohou si pořídíti lidé zámožnější; dělníku pomalu stává se nedostižným ideálem. — Lhostejnost k přítomné bytové tísni však může situaci zhoršiti tak, že náprava jí bude spojena s největšími obtížemi.

Francie proti vývozu uměleckých děl.

Francouzský parlament rozhodl se pro zákaz vývozu uměleckých děl ze země a tak američtí sběratelé uměleckých památek přišli o jeden z největších svých zdrojů. Italie již dříve zakázala vývoz svých uměleckých pokladů. Není tomu dávno, co zadržena byla na Italsko-francouzských hranicích princezna z Bourbonu, jež pokoušela se dopraviti do Francie umělecký předmět, určený k vyzdobení domova francouzského nápadníka trůnu v Paříži. Francie má v úmyslu stanoviti daň vývozní na umělecké předměty a to tak vysokou, že vlastně vývoz byl by znemožněn. Dle dosavadních plánů má býti tato daň padesát procent ceny při předmětem v ceně do $20,000 a 100 procent při předmětech více ceněných.

V důsledku tohoto zákazu mnoho pařížských obchodníků s uměleckými předměty bude poškozeno a mnozí z nich budou přímo přinuceni, aby svoje obchody uzavřeli, poněvadž Američané jsou jejich nejlepšími zákazníky. Francii však se jedná o zastavení dopravování do Ameriky vzácných maleb a sochařských děl, kteréžto umělecké památky, dle jejich náhledu, měly by zůstati ve Francii.

Poukazuje se k tomu, že Francie má dnes, ku příkladu, jenom několik nejlepších sochařských prací slavného svého sochaře Rodina, přes to, že Rodin sám se snažil zachovati své zemi většinu děl. Známá socha "Myslitel" zakoupena byla před nedávnem městem Kodaní. Američtí millionáři připravili Francii o některé z nejvzácnějších uměleckých pokladů. Také boháči z jiných zemí získali mnohou cennou uměleckou věc.